

Dertien meisjes van 13 met gierende hormonen krijgen een podium waarop ze zichzelf zijn: wreed, onzeker en mooi. ****

FRED DEBROCK

Het resultaat is een feestelijke collagevoorstelling, niet meer en niet minder.

VINCENT KOUTERS

Op het podium dertien meisjes van 13, met opmerkelijke fysieke verschillen. Ze zingen een Franstalig lied. Ze gooien hun rokjes omhoog. Uitdagend tonen ze hun onderbroekjes. Als ze een foto van de Vlaamse acteur en tieneridool Matteo Simoni zien, zetten ze het minutenlang op een hysterisch gillen.

Ze staan daar omdat actrice en regisseur Lies Pauwels een voorstelling wilde maken met en over dertien meisjes van 13. Pauwels zegt met haar werk greep te willen krijgen op het huidige, complexe tijdsgewricht. En wie denkt aan complexe en abrupte veranderingen, denkt natuurlijk aan een pubermeisje van 13.

Niet dat je kijkend naar Het Hamiltoncomplex inzicht krijgt in het huidige tijdsgewricht, maar een feestelijke collagevoorstelling is het wel, vol vrolijke rebellie en af en toe een dikke middelvinger naar de volwassenen in het publiek. In scènes die verder geen verhaal vertellen, laat Pauwels de meisjes gruwelijke verhaaltjes opdissen, dansen op Stromae en koketteren met hun ontluikende seksualiteit.

Ze speelt daarbij behendig met verwachtingspatronen en doorbreekt hardnekkige romantische ideeën over jeugdige onschuld. De meisjes hebben namen als Chastity, Faith, Prudence, Gift en Queen; ze symboliseren de loodzware verwachtingen waarmee hoopvolle ouders hun dochters belasten.

Te midden van alle gierende hormonen staat een man, Stefan Gota: een danser in het lichaam van een body-builder. De ene keer is hij een monument van rust en gezag, de andere keer een ijdele clown die finaal wordt genegeerd door de meisjes. Pauwels geeft haar meisjes een podium waarop ze hen laat zijn wie ze zijn: wreed, onzeker, mooi, maar - vooral - zichzelf.

Het Hamiltoncomplex. Door Het Paleis en Sontag, regie Lies Pauwels. 18/9, Brakke Grond, Amsterdam. Tournee t/m 28/11.